

Udat.

AFSENDER

Ludvig Find

MODTAGER

Jens Ferdinand Willumsen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Sprog:
Dansk

Omtalte personer:
Kirsten Find
Edith Willumsen

Arkivplacering:
J.F. Willumsens Museum
Arkivkasse: A/I/4 - FG

DOKUMENTINDHOLD

Ludvig Find sender et brev til Willumsen, hvori han tænker tilbage på deres kontroverser og venskab. Han nævner sin store beundring for Willumsen - særligt i dennes modgangsperioder.

TRANSSKRIFTION

Kære Willumsen. Dette kommer bagefter, ligesom det tynde Øl og i Forhold til den Virak, som man hælder over Dem i "Politikken", - selv vor gamle Ven, Petersen hælder sit Sn-Horn over Dem, salver Dem – saa er dette tyndt Øl og skal være det, for det er sundest Dagen derpaa. Jeg tænker tilbage til den Tid, jeg først traf Dem og fremefter, og føler i Grunden en Glæde og Lettelse ved at se, vi tidt har været i Skænderi og været uenige, og jeg vist tidt har irriteret Dem. Det viser, at der intet Falskneri var i mit Venskab og min Beundring – Hvor dette Ord paa næsten uhygelig Vis anvendes paa Dem. Jeg holdt meget af Dem, gamle Willumsen. Men jeg tror næsten aldrig saa meget, som naar De følte Dem mat i Sokkerne, langt nede i Modløshed. Saa rentudsagt elskede jeg Dem. Maaske laa det noget i, at De saa kom mere paa Siden af En, saa den Lille bedre kunde naa op til Dem. De prises for Deres Mod, og jeg har tidt og mange Gange frydet mig, naar De midt i Lummerheden kom med et salt Pust fra Atlanterhavet. Overfor Dem privat vil jeg altsaa gjerne henlede Opmærksomheden paa Deres Modløshedsperioder. De var altid saa dejlig "Menneske". Og midt i al Deres Kraftløshed var Tanken om alt det, De vilde udrette, men fandt saa svært baade af den ene og den anden Grund, blev netop Kræften til. Hurra! for den Willumsen. Gid der nu i dette havde indsneget sig blot en lille Draabe af det Fluidum, som man ikke skal prale af, men som man med Aarene saa pokkers gjerne vilde eje noet rigtigt af: Varme for de gamle Venner. Beundring for Dem har jeg altid haft. Men den alene er en kølig Ting. Hils Deres storslaaede Kone, hvor kan vi dog godt lide hende, og hvor hun dog passer til Dem, det bedste, jeg vist kan sige hende. Deres gamle Ven Find. Hilsen naturligvis fra Kirsten.

Kære Willemssen. Dette kommer
bagefter, ligesom det tynde Pl.
og: Forhold til den Virke, som
man holder over Dem i "Politikken",
— så var gamle Ven, Petersen
holder sit In-Korn over Dem,
sælver Dem — daa er dette tynde
Pl. og skal være det, for det er
sindst Oagen derover.

Jeg tænker herom til den Tid, is
først traf Dem og fremefter, og
hvor i grunden en Glets og Lethed
er at se, is. lidt har været i
Skæbne og været uenig, og is
vist lidt har irriteret Dem.
Det viser, at der intet Falskeneri
var i mit Vord og min Be-
undring. — Hvor dette Ord paa
næsten idyllisk Vis smelter paa
Dem - .

Lykkeligt meget af Dem, gamle
Willemssen. Men is. hvor næsten

aldrig saa meget, som naar
Or pte den nat i Løkken,
laugt med i Møllehus. Saa
reindragt elskede i den.
Naar saa det nogt i at Or
saa den mere paa fiden af en
saa den lille bedre kunde saa
op til den.

Or priser for Ors hos, a is bar
tid og mang Gangs fryd og
naar Or mied i Tinnerbren
kom med et sact Tust fra
Hænderboret.

Ors for den privat vil is altsaa
gjerne kende og mædksomheden
paa Ors Møllehus pæder.
Or var altsaa saa dygt, herunder:

Or mied i al Ors Kraft og
nu Tanden om alt det, Or vil
indrette, men fandt saa svært
baad af den ene og den anden

Gründ, der netop Kraft
til. Kurra! for den Willumsen.

— Giv der nu i dette haand
indmægt sig blot en lille Orske
af det Hvidt, som man ikk
skal pæle af, men som man med
barene saa Pæder, der vil
is nok sigst af: Væne
for de gamle Væner. Beundring
for den bar is altsaa haft. Men
den alene er en lgtig Ting.

Hils Ors storslaad Bone, hvor
kein is dog godt til Lende, og
hvor hun is passer til den,
det beste, is vist kan sig
Lende.

Ors gamle Ven
Finn.

Nilsen naturdyr fra Kirke.